

HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

MARGUERITE
KAYEOVÁ

Petrohradská romance

MARGUERITE KAYEOVÁ

PETROHRADSKÁ
ROMANCE

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

dozvídám se od Vás, že máte v oblibě romance, kde je ve hře milostná zápletka, ale navíc ještě i trochu napětí a záhad. Jsem přesvědčený, že oba tituly, které jsem pro Vás na tento jarní měsíc připravil, tento požadavek více než splňují.

V prvním příběhu od Ann Lethbridgeové nazvaném Hraběcí slib pátrá hrdinka po svém nevlastním bratrovi, kterého podezírá z krádeže.

Marguerite Kayeová, s níž se setkáváte v českém překladu poprvé, pro vás napsala dokonce čtyřdílnou minisérii, kterou nazvala Skandální svazky. Její první část pojmenovala Petrohradská romance a hlavní hrdinka se v ní pokouší objasnit tajemnou vraždu.

*Doufám tedy, že budete s mojí nabídkou spokojena a ještě více Vám zpříjemní čekání na to pravé jaro.
S láskou*

Váš Harlequin

Marguerite Kayeová

**PETROHRADSKÁ
ROMANCE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
From Governess to Countess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2018

Překlad:
Helena Volná

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2017 by Marguerite Kaye
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4903-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4904-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4905-8 (PDF)

PROLOG

Hampstead, u Londýna – léto 1815

Vesnice Hampstead vynikala příjemnou a záviděníhodnou polohou na okraji hlavního města. Ačkoli její obliba jako lázeňského místa začala trochu klesat, její čistý vzduch a blízkost Londýna vedly řadu dobře situovaných obyvatel, aby se tam usadili.

Dáma, známá pouze pod svým tajemným přízviskem *Madam Z*, mījela ovocné sady a mlékárny a užívala si při tom venkovského poklidu, ostře kontrastujícího s ruchem a hlukem Londýna, kde ve skrytu a se vši diskrétností provozovala svoji živnost. Přitáhla svým šedákům uzdu, zastavila bryčku a zavolala na chlapce, který okouněl u cesty. Podala mu otěže a do ruky mu vtiskla šestipenci.

„Hledám slečnu Galbraithovou.“

Kluk vykulil oči, ale minci pevně sevřel v dlani.

„Máma říká, že ta slečinka nechce, aby ji někdo navštěvoval,“ odpověděl zastřeným hlasem. „Nikomu neotvívá dveře.“

Nad tímto jasným důkazem úpadku dotyčné dámy se *Madam Z* zamračila. Byla rozhodnutá poskytnout jí příležitost, aby se očistila, pokud to vůbec bylo

možné, protože si to rozhodně zasloužila. Nikdo by totiž neměl být zostouzen a vláčen bulvárními plátky tak jako slečna Galbraithová. To všechno ovšem za předpokladu, že uspokojivě splní požadavky jejího zákazníka. *Madam Z* sice schvalovala dobročinnost, ale míra její laskavosti měla jisté a pevně stanovené meze.

„Ale já nejsem nikdo,“ odsekla chlapci. „Mně určitě otevře. A teď mi ukaž, kde ta slečna bydlí. A bez řečí!“

Domek, kde teď žila slečna Galbraithová, stál na konci cesty na opačném konci vesnice. Obklopovala ho slunná zahrada obrácená na jih, která však byla značně zanedbaná a zarostlá plevelem. Ačkoli ulice byla liduprázdná, *Madam Z* měla neodbytný pocit, že ji za záclonami v oknech sledují slídivé pohledy místních obyvatel. Když zamířila po neudržované cestičce k přednímu vchodu, kolem uší jí bzučely včely, které sbíraly pyl na květech divokých růží.

Dům navenek vypadal, jako by byl prázdný a neobydlený, okna byla pevně zavřená. Nátěr kolem klepátka na dveřích byl odřený a loupal se, ale samotný mechanismus někdo odstranil. *Madam Z* energicky zabušila na dveře.

„Prosím, odejděte, žádné návštěvy nepřijímám,“ ozval se po chvíli naléhavý hlas za dveřmi.

„To je pro mě jisté zklamání, protože jsem vážila cestu z Londýna, abych s vámi projednala pro vás mimořádně důležitou záležitost.“

„Pak se obávám, že jste přijela zbytečně. Ať jste kdokoli a ať máte na srdci cokoli, já vám nemohu pomoci.“

„Nechápete účel mé návštěvy. To já jsem přišla

pomocť vám. Ale stěží to dokážu, když mě necháte stát na prahu. Pusťte mě dovnitř a alespoň mě vyslechněte. Víím o tom, co vás nedávno potkalo, a chápu vaši podezíravost, slečno Galbraithová, ale mohu vás ujistit, že přicházím s dobrými úmysly.“

Chvíli bylo ticho, ale pak byla *Madam Z* za svoji trpělivost odměněna, protože dveře se pootevřely právě tak, aby mezi nimi mohla proklouznout. Vzápětí se zase prudce zavřely.

Mladá žena, která na ni překvapeně zírala, se nepochybně podobala svým karikaturám v mnoha novinách, ačkoli měla výraz spíš ustrašený než ďábelský. Rusé vlasy s temně měděnými odlesky měla sepnuté do jednoduchého uzlu, nikoli rozpuštěné tak, jak ji zobrazovaly novinové kresby. Tvar její brady svědčil o neústupnosti, ale ústa měla jemná a plná. Podle drobné, ale vlnadné postavy jí *Madam Z* hádala tak pětadvacet šestadvacet let, ačkoli jí podle tisku táhlo na třicítku. Pod velkýma hnědýma očima měla tmavé kruhy a její matná unavená pleť svědčila o tom, že se vyhýbá světlu a skrývá se ve stínech.

„Netvařte se tak vystrašeně, slečno Galbraithová,“ řekla. „Opravdu jsem vám přišla pomoci.“

„Jistě to myslíte upřímně, ale mýlíte se. Mně nikdo pomoci nemůže.“

„Ne, pokud dovolíte doktoru Anthonymu Merchmontovi a jeho kumpánům z lékařského prostředí, aby vám zničili nejen vaši pověst nejlepší londýnské bylinkářky, ale i celý váš život.“

Při této jízlivé poznámce se oči Allison Galbraithové zaleskly hněvem. *Madam Z* usoudila, že je to dobré znamení.

„Jak jste sama řekla, moje pověst je v troskách.“

„Správně,“ přikývla *Madam Z*. „Ale už uběhlo půl roku,“ pokračovala rychle. „Nejvyšší čas chopit se nové příležitosti. Začít znovu. Nabízím vám možnost vrátit se do života.“

„Vyloučeno,“ zavrtěla hlavou slečna Galbraithová odevzdaně. „Podívejte se, nevím, kdo jste, ale...“

„Jsem známá jako *Madam Z*, tedy *Madam Záhadná*, i když je to podle mého soudu trochu přehnané. Možná jste už o mně slyšela.“

V očích slečny Galbraithové se objevila směs poznání a údivu a pak se takřka nepostřehnutelně usmála.

„Celý Londýn už slyšel o *Madam Z*, ženě, která zařídí a zprostředkuje cokoli a má kontakty všude. Málokdo se s ní však setkal osobně. Nevěděla jsem, že jste také krajanka ze Skotska. Určitě bych nečekala...“

Slečna Galbraithová se zarazila a zrudla.

„Jste tak mladá a ani v nejmenším se nepodobáte...“

„Osobě s mojí pověstí? Pak máme leccos společného, nemyslíte?“

Její poznámka vyvolala smutný úsměv.

„Možná, jestli ještě mám nějakou pověst. Vaše postavení v lepší společnosti je neotřesitelné, zatímco moje...“

„Vy jste společenský vyvrhel.“

Tentokrát poznámku následoval hořký smích.

„Vy si rozhodně neberete servítky.“

„V mém povolání je otevřené jednání základem.“

„Pak vám i já odpovím bez obalu, madam. Vůbec nechápu, proč právě vy byste mi měla pomáhat.“

„Protože vím, jaké to je, slečno Galbraithová, být

ženou ve světě mužů. Uspěť tak jako vy – a jako já – to vyžaduje neobyčejné odhodlání a ctižádost. Musíte hodně obětovat a překonat řadu překážek. To by slabší povahu srazilo na kolena.“

„Vás to ale nesrazilo!“

Odpověď měla být spíš lichotkou, ale vyvolala odlišnou reakci.

„Jednala jsem vždycky podle svého a za svůj úspěch jsem zaplatila značnou cenu,“ řekla *Madam Z* tónem, jako by si chtěla připomenout, nač může být hrdá. Úvahy, zda všechny její oběti stály za to, si nehodlala připouštět.

„Není to jen otázka povahy, slečno Galbraithová,“ pokračovala. „Jsem paní svého osudu a nikomu se nezodpovídám, to je pravda, ale vždycky tomu tak nebylo.“

„V tom se tedy velice lišíme, madam,“ odpověděla slečna Galbraithová suše, „protože i na vrcholu svých úspěchů jsem byla závislá na svých pacientech, na společnosti...“

„Ale ta vznešená společnost se rozhodla vás ztratit. A vy jste se teď rozhodla jejímu soudu podřídit. Souhlasíte s tím, slečno Galbraithová, anebo si myslíte, že si zasloužíte druhou šanci?“

„A to je to, co mi nabízíte?“

„Nabízím vám příležitost si tu druhou šanci vytvořit podle svého. Jak si s ní poradíte, to už je vaše věc.“

„A proč právě já?“

Madam Z se lehce usmála.

„Jsme spřízněné duše víc, než si myslíte. Jak jste poznamenala, jsme krajanky a my Skotky musíme držet pohromadě.“

„Promiňte, ale protože spolu mluvíme otevřeně,

musím zdůraznit, že vy mě vůbec neznáte. Nemohu uvěřit, že vaše motivy jsou zcela nezištné.“

Madam Z spokojeně přikývla.

„Teď si začínáme rozumět. Obě jsme odhodlané podnikatelky, každá svým způsobem. Takže se vás jistě nedotkne, když vám řeknu, že jsem si vás pečlivě prověřila, a to s uspokojujícím výsledkem. Mám pro vás jistý obchodní návrh, slečno Galbraithová, který bude oboustranně výhodný i finančně, tak jak nejlepší obchody bývají. A teď, když si uděláme pohodlí, všechno vám vysvětlím.“

Allison nasypala heřmánky do čajové konvice a postavila ji na stolek vedle šálků a talířků. Pak se posadila proti své nečekané a nezvané návštěvnici.

„Dalo mi dost práce vás najít,“ prohodila *Madam Z*, která se chovala zcela uvolněně. „I když chápu, že se chcete vyhnout zájmu veřejnosti.“

„Spíš nechvalné proslulosti, to bude přesnější popis. Za pár měsíců se nad mým případem zavře voda a lidé si najdou něco nového, nějaký další pikantní skandál, na který se lačně vrhnou.“

„A to je to, v co doufáte?“

Allison se střetla s vyzývavým pohledem své návštěvnice a tváří se jí mihlo rozhořčení. Co může tahle tajemná, elegantní a nápadně krásně žena s bezchybnou pleť, uhlově černými vlasy a s vysokou štíhlou postavou, v decentním, ale očividně luxusním cestovním kostýmku vlastně vědět o zmařených snech, drtivém pocitu viny, o bezesných, nekonečných nocích a neustále se vracejících úvahách o oněch kritických okamžicích?

Co kdyby? Mohla jsem něco udělat jinak? Měla

jsem něco udělat jinak? A kdybych to udělala, dopadlo by to jinak? Byla to moje chyba?

„Máte-li na mysli, zda doufám, že bych mohla znovu získat své společenské postavení a pověst bez poskvrny, pak odpověď zní ne.“

„Takže co přesně chcete? Jaké jsou vaše ambice? Nechcete se třeba pomstít muži, který se postaral o váš velkolepý pád?“

Allison pomalu popíjela čaj. V pevném, přímém pohledu *Madam Z* bylo cosi, co v ní vyvolávalo pocit, že jí tato žena dokáže číst ty nejtajnější myšlenky. Dokonce i takové, které si sama nechtěla připustit.

„Nechci vůbec nic. Toužím jenom po tom, abych měla klid a pokoj.“

Pokud očekávala pochopení, čekalo ji zklamání.

„Tak klid a pokoj. Jestli to skutečně myslíte vážně,“ řekla *Madam Z*, „pak tady s vámi marním čas.“

„Ale to už jsem vám řekla.“

„Jenže vy to vážně nemyslíte, že?“

Madam Z se napila voňavého čaje.

„Zlobíte se,“ pokračovala, „a oprávněně, protože z vás udělali obětního beránka, připravili vás o životy a zničili vám pověst. Vaše jméno se ocitlo v nechutných a nactiutrháčných novinových titulcích, které, jak musím dodat, byly očividně lživé. To je zcela nepřiměřený trest za váš údajný zločin. Ovšem pokud jste se skutečně neprovinila.“

Allison sevřela ruce v pěst a proti její vůli jí vytryskly slzy z očí.

„Nespáchala jsem žádný zločin,“ odpověděla sevrženým hlasem. „Ale když dáváte přednost otevřenosti, musím připustit, že si svojí nevinou nejsem tak docela jistá.“

Otrásla se. Vzpomínka na tu noc, na její roli, ať už podstatnou či nevýznamnou, v událostech, k nimž tehdy došlo, ji málem přemohla. Pevně zavřela oči a otevřela je, až když ucítila lehký dotek ruky své návštěvnice.

„Já si to musím vyčítat. Co když jsem za to mohla?“ zeptala se Allison zoufale. „Nevěřila jsem tomu, nepochybovala o sobě, dokud on... A teď si už nikdy nebudu moct být jistá, že jsem se do jisté míry neprovinila.“

„Ne. Ale můžete si položit otázku, slečno Galbraithová, jaké byly šance. Copak jste se někdy předtím tak zásadně přepočítala nebo udělala tak fatální chybu?“

„Nikdy! Příroda mě sice občas porazila, ale nikdy jsem sama a vědomě nepřispěla k tak tragickému výsledku.“

„A přesto jste pokorně přijala rozsudek a trest, jako byste byla vinná.“

„Ano, to jsem udělala a teď už je pozdě, abych se začala bránit, i kdybych stokrát chtěla.“

Allison prudce udeřila rukou do stolku, až šálky poskočily.

„Lékařská profese v naší zemi...“

„...je v rukou úzké kliky mužů a jejich práv, ať už jsou to doktoři, chirurgové či lékárníci. Jistě, jsou zde porodní báby, ale ani ty nejlepší z nich nemají ve skutečnosti žádnou autoritu. Na druhou stranu vy jste získala ve společnosti postavení jako nadaná bylinkářka. Stala jste se úspěšnou ženou, slečno Galbraithová, skutečnou alternativou k vžitým lékařským postupům, hrozbou pro starou generaci, jak později jasně ukázalo vaše systematické očerňování.“

„A přesto nikdo, ani jediný z mých bývalých pacientů, nevystoupil na moji obranu.“

„I oni musejí dodržovat pravidla společnosti a světa, v němž žijí. Napadlo vás někdy, slečno Galbraithová, že když jste odmítla pokračovat v praxi, jakmile vešla ta tragická událost ve známost, potvrdila jste tím svoji vinu?“

„Rozhodně jsem tím potvrdila, že jsem jisté věci nikdy neměla pustit ze zřetele,“ řekla Allison hořce. „Jsem pro ně nikdo. Navzdory veškerému mému úsilí vyhovět zásadám společenské smetánky mi bez zaváhání vrazili nůž do zad. Nejsem a nikdy nebudu jedna z nich. Dříve nebo později by si našli jinou záminku, jak na mě ukazovat prstem a zavrhnout mě.“

„Takže jste se rozhodla rezignovat a dopřát jim jejich triumf?“

Allison to chtěla okamžitě popřít, ale upřený pohled *Madam Z* ji zarazil, takže se omezila jen na pokrčení ramen.

„Ať už vinná, nevinná, nebo jen lhostejná a odevzdaná, posledních šest měsíců jste se schovávala s rukama v klíně,“ pokračovala *Madam Z*. „To není jen kvůli panu Anthonymu Merchmontovi, slečno Galbraithová, že se bráníte pokračovat v léčení pacientů.“

Odmělčela se.

„Copak vám vaše povolání nechybí?“ zeptala se po chvíli.

„Víc, než jsem si vůbec dokázala představit,“ vyhrkla Allison bez váhání. „Znamená to pro mě všechno, tišit bolest, pomáhat...“

Zajíkla se a snažila se ovládnout.

„Víte, co je na tom to nejhorší, madam? Zničili víc než jen moji pověst. Připravili mě o sebedůvěru!“

„Pochybnosti o sobě samé jsou naprosto přirozeným důsledkem toho, co se vám stalo. Ale podle vlastních zkušeností vám radím překonat strach, než vás docela zničí.“

Madam Z se na okamžik zachmuřila, ale rychle se vzpamatovala.

„Kdybych vám nabídla možnost využít vaše znalosti a zkušenosti, chopila byste se jí?“

„To není možné,“ odpověděla Allison automaticky, ačkoli v duchu o tom zapochoybovala. Klidný a logický přístup *Madam Z* její zmučenou duši vyburcoval z dusivé letargie plné hořkosti a sebelítosti.

„Svoji pověst, slečno Galbraithová, jsem si vybudovala tím, že jsem dokázala proměnit nemožné v možné. Dáte-li mi tu šanci, dokážu vám to, ale pak už to bude záležet jen a jen na vás.“

„To nemohu. Sama jste řekla, že jsem společenský vyvrhel. Nikdo v Londýně...“

„Místo, o němž zde mluvím, není v Londýně.“

„Ach tak.“

Bylo zvláštní, že Allison nikdy nenapadlo uvažovat o změně působiště a opustit město, v němž tak tvrdě pracovala, aby si vybudovala postavení. Pokud se ale měla probrat ze svého zimního spánku, bylo to logické.

Zimní spánek, to bylo výstižné. Měla pocit, jako by spala nebo žila v jakési noční můře. Skončila už?

„A kde tedy je?“ zeptala se.

Žena naproti ní se lehce usmála, vědoma si pokroku v jejich jednání.

„Všechno má svůj čas. Musíte pochopit, že vám nenabízím běžnou pracovní příležitost, nýbrž zcela výjimečnou práci.“

Být výjimečná. To bylo to, oč měla Allison podle své babičky v životě usilovat. Obyčejný život je jen pro obyčejné lidi, pro ty, kteří nejsou pány svého osudu, ale nechají se jím vláčet. To říkala. Poradila by jí teď, aby se bez váhání chopila šance a zachránila se? Rozhodně ano! Má však Allison dost odvahy, aby to udělala? Odpověď byla najednou zcela jasná.

„Myslím si neskromně,“ řekla, „že jsem už svoji schopnost být výjimečná prokázala. Jak jste poznamenala, uspěla jsem i navzdory překážkám.“

„Chápu to tedy tak, že jste ochotná můj návrh zvažít?“

Allison chvíli trvalo, než poznala, co znamená chvění v břiše. To nebyl strach, ale očekávání. Neodvažovala se dosud doufat, ale náhle zde byla naděje. Ach bože, tolik chtěla!

„Takže?“

Madam Z povedla dokonale tvarované obočí.

„Ano.“

Úleva Allison téměř přemohla.

„Ano,“ opakovala Allison pevnějším hlasem. „Jen mi povězte, co žádáte, abych udělala.“

Několik zdánlivě nekonečných okamžiků *Madam Z* mlčela a očima s těžkými víčky pečlivě Allison pozorovala, jako by byla nějakým laboratorním vzorkem. Allison její upřený pohled opětovala a při tom v klíně pevně svírala ruce, aby se jí tolik netrásly. Pak se na tváři *Madam Z* pomalu rozlil úsměv, tak přirozeně, až Allison napadlo, že to připomíná východ slunce.

„Moudré rozhodnutí z vaší i mé strany, jak doufám,“ promluvila konečně. „Byla jsem požádána najít vhodnou uchazečku na jisté místo a vy se na

něj velmi dobře hodíte. A teď k věci,“ dodala energicky. „Než vám prozradím, v čem bude vaše práce spočívat, musím vás seznámit s několika základními a neoddiskutovatelnými pravidly. Zaručuji vám naprostou anonymitu. Můj zákazník má právo znát vaši minulost pouze do té míry, nakolik souvisí s vašimi povinnostmi, anebo jakou jste vy sama ochotna mu prozradit. Naopak vy jste mu zavázána naprostou loajalitou. Vaše finanční podmínky ještě projednáme, ale musíte si být vědoma, že zapláceno dostanete pouze v případě úspěšného splnění svého úkolu. Polovičatá řešení nebudou tolerována. Odjedete-li z místa svého působení dřív, než splníte zadání, vrátíte se do Anglie bez jakékoli náhrady.“

„Vrátím se do Anglie?“ zeptala se Allison poněkud zmateně. „Žádáte, abych cestovala za hranice?“

„Jedno po druhém. Rozuměla jste mi, slečno Galbraithová? Tento rozhovor, jehož details vám sdělím, musí zůstat přísně důvěrný. Pokud mám zaručit svým klientům naprostou diskrétnost...“

„Rozuměla jsem vám, madam,“ přerušila ji Allison. „Diskrétnost je – tedy byla – součástí i mojí profese.“

„Pak je to další věc, kterou máme společnou. Mám vaše slovo?“

Allison sebe i svou návštěvnici překvapila nečekaným výbuchem smíchu.

„Madam, vzbudila jste ve mně naději, o níž jsem myslela, že nadobro pohasla. Dávám vám svoje slovo, a budete-li si to přát, stvrdím ho třeba i krví. A teď mi prosím konečně povězte, kam mám jet a kdo je ten váš záhadný zákazník.“

PRVNÍ KAPITOLA

Petrohrad – o šest týdnů později

Plavba Severním mořem podél pobřeží Baltu proběhla rychle a i překvapivě pohodlně. Když stála Allison na palubě lodi vplouvající do přístavu v ústí řeky Něvy, přemýšlela, zda *Madam Z* kromě jiného zařídila i to, aby větry vanuly tím nejpříznivějším směrem a aby ji při přistání vítala zářivě modrá a sluncem zalitá obloha. Sluneční paprsky se odrážely od říční hladiny a majestátní budovy na nábřeží vypadaly, jako by byly poseté šperky.

Několik nadšených spolucestujících už Allison připravilo na nádheru Petrohradu, známého jako Benátky severu, města postaveného na třiatřiceti ostrovech. Skutečnost však předčila všechna její očekávání. Allison se rozhlížela kolem sebe a byla okouzlená velkolepostí fasád a jejich barvami, mohutnými sloupy podpírajícími impozantní vchody paláců a zlatými kupolemi, sahajícími snad až do nebe. Okouzлил ji i pohled na řadu mostů spojujících břehy Něvy, která se klikatila středem města.

Na azurově modré hladině se pohupovala flotila malých člunů. Přístavní dělníci na sebe pokřikovali

řečí, podle Allison nejspíš ruštinou, která jí nepřipomínala žádný jazyk, jaký kdy slyšela. Znervózněla. *Madam Z* ji ujistila, že aristokraté a jejich sloužící, s nimiž bude jednat, mluví anglicky nebo francouzsky, ale co když se mýlila? Co když se jednalo o důmyslnou past? Co když byla *Madam Z* ve skutečnosti kuplířka, jak se o ní někdy říkalo? Co když sem Allison vylákala pod falešnou záminkou, aby sloužila jako...

„Slečna Galbraithová?“

Muž se uklonil. Allison si včas všimla, že má na sobě tmavomodrou a zlatou livrej, takže se stačila vyhnout trapné situaci, kdy by ho oslovila jako svého nového zaměstnavatele.

„Přijel jsem, abych vás doprovodil do paláce Děrevenko,“ řekl sloužící, který mluvil tak, jak *Madam Z* slíbila, tedy perfektní angličtinou, byť se silným přízvukem. „Mám zde kočár, který na vás čeká.“

Allison zvedla svůj cestovní kufřík s bylinkami. Podklesla pod jeho vahou, ale mávnutím ruky odmítla sluhu, který k ní spěchal, aby jí pomohl.

„Ne, radši si ho vezmu s sebou, protože jeho obsah je velice cenný. Zbytek mých zavazadel...“

„Všechno potřebné je už zařízeno. Cesta bude krátká. Račte za mnou.“

Allison poslechla. Trochu vrávorala, než si zase zvykla na pevnou zem pod nohama, a pak se rychle v němém úžasu zastavila před dopravním prostředkem, který na ni čekal. Byla to světle modrá, bohatě zlacená ekvipáž s erbem na dvířkách. Další sluha ve stejnobarevné livreji seděl na kozlíku a držel opratě dvou dokonalých běloušů. Sedátka a polštáře uvnitř

kočáru byly z drahého tmavomodrého sametu a na zemi byly rozprostřené kožešiny.

Cestou Allison zvědavě vyhlížela z okna a všimla si, že ihned zabočili do vnitrozemí a jeli podél kanálu. Voda v něm se třpytila. Nádherná sídla se leskla v jasném slunci. Všechno vypadalo tak dokonale, tak krásně a velice, velice nezvykle, cize. Přes říčku, která nebyla dost rovná, aby mohla být kanálem, se klenul další most, a kočár pokračoval dál po nábřeží kolem ještě vznosnějších rezidencí, až konečně zastavil.

Sluha jí otevřel dveře a rozložil schůdky.

„Vítejte v paláci Děrevenko, slečno Galbraithová.“

Byl to skutečně palác. Tyčil se nad řekou, na jejímž druhém břehu se na velkém prázdném prostranství stavěla budova připomínající katedrálu. Palác měl tři patra a připomínal Allison londýnský Somerset House na Strandu, hlavně svým neoklasicistním stylem. Od centrální části s hlavním vchodem vybíhala dvě křídla, na něž v pravém úhlu navazovala dvě menší křídla s plochou střechou zdobenou balustrádami. Nad centrální částí, postavenou téměř ve tvaru věže, se vypínal mohutný kamenný orel, který svým pyšným zrakem shlížel na pohodlné široké schodiště.

Allison se uchváceně zastavila u jeho paty. Z nervozity a obav se roztrásla a chvíli zápasila s naléhavou chutí otočit se na patě a utéct.

Ale kam by měla jít? Vrátit se na loď a pak do svého pochmurného života, který předtím s takovým nadšením opustila?

V žádném případě! Tohle byla její druhá šance. Nezklame ženu, která jí tu příležitost nabídla. A co víc, nezklame sama sebe. Tentokrát ne. Váhavě podala

svůj lékařský kufřík lokajovi, narovнала se, uhladila si cestovní plášť a následovala majordoma dovnitř.

Ve srovnání s interiérem vypadala fasáda paláce Děrevenko téměř obyčejně. Na šachovnicové podlaže ze stříbřitého a růžového mramoru ležel dlouhý pruh vysokého modro-zlatého koberce. Mramor se blyštěl ve svitu desítek svící na impozantním křišťálovém lustru. Koberec se táhl přes malou vstupní halu do další velké vstupní haly se schodištěm, osvětleným řadou bronzových lamp. Allison vnímala mimořádně vysoké, bohatě zdobené stropy. Stoupala po třech ramenech schodiště s bronzovými balustrádami, které ji zavedlo na odpočívadlo, odkud další schodiště vedlo do velkého atria, osvětleného vysokou skleněnou kupolí.

Majordom se zastavil před dvoukřídlými vysokými dveřmi zdobenými slonovinou, perletí a mědí. Narovnal si svůj už i tak dokonalý kabát a jemně zaklepal. Pak dveře otevřel.

„Slečna Galbraithová, Vaše Osvícenosti,“ pronesl vážným tónem a počkal, až Allison vejde.

Vaše Osvícenosti? Allison čekala, že se setká s nějakým méně významným šlechticem. Určitě se ocitla na nesprávném místě. Hluboce se uklonila a pak si ke svému překvapení všimla, že i muž je překvapený. Otočil se, když ji sluha ohlásil, ale rychle se zarazil. Byl až absurdně vysoký, měl naleštěné černé holínky a tmavomodré kamaše.

„Tohle musí být nějaký omyl,“ řekl ten impozantní člověk. Měl hluboký hlas a přízvuk jeho angličtiny byl měkký a příjemný.

„Myslím, že nejspíš ano, Vaše Osvícenosti,“

odpověděla Allison chraplavě. Zvedla oči, přejela pohledem jeho vypasovaný kabát s řadou vyleštěných knoflíků. Kabát byl zdobený prýmky a epoletami na širokých ramenou. Nebyl to oblek dvořana, ale uniforma vojáka.

„Madam?“

Natáhl k ní opálenou ruku. Ačkoli měl čisté a upravené nehty, kůži na rukou měl zjizvenou a mohlou.

„Opravdu se mi nemusíte klanět až k zemi, jako bych byl král.“

V jeho tónu zaslechla Allison jistou stopu pobavení. Nebyl to žádný krasavec, ústa měl až příliš široká, rty příliš úzké, boky příliš plné. Tento muž vypadal spíš jako socha, s vysokými slovanskými lícními kostmi, s pevnou bradou a nosem, vzbuzujícími dojem neústupnosti. Krátké světle hnědé vlasy, tmavší obočí. A pak jeho oči. Hluboké, sytě modré, modré jako vody Baltského moře. V těch očích však bylo cosi, co i navzdory jeho mimořádně atraktivním zevnějšku Allison ujistilo, že by se s ním nechtěla dostat do konfliktu. Ať už to byl kdokoli.

Opožděně si uvědomila, že se stále uklání, a její kolena protestovala. Rozechvěle se narovнала a snažila se vzpamatovat.

„Jmenuji se Allison Galbraithová a přicestovala jsem z Anglie na žádost hraběte Alexeje Děrevenka, abych se ujala role guvernanky.“

Muž pozvedl obočí a něco si zamumlal. Byl zjevně rozrušený. Projel si rukou vlasy a pak potřásl hlavou.

„Očekával jsem někoho úplně jiného. Vůbec nevypadáte jako guvernanka a už vůbec ne jako bylinkářka.“

Allison dotčeně odsekla: „Takže jste očekával nějakou babiznu?“

„Čarodějku s chlupy na bradě,“ přikývl s úsměvem, omluvným, a současně vzpurným.

„Mrzí mě, že jsem vás tedy v obou bodech zklamala,“ odpověděla Allison, která ke svému překvapení nedokázala odolat jeho kouzlu.

„Váš zjev mě překvapil, ale rozhodně nezklamal. Na svoji obranu bych vám měl uvést, že mám jen velice málo zkušeností, o něž bych mohl opřít svá očekávání. Nikdy jsem nenajímal guvernanku a ještě nikdy jsem nepotřeboval služby bylinkářky. Omluvte mě, zapomínám na dobré vychování. Jsem hrabě Alexej Děrevenko,“ dodal a lehce se uklonil. „Těší mě, slečno Galbraithová.“

Allison neudivil pouze jeho zjev. Tento muž vůbec nevypadal jako otec tří churavějících dětí, které potřebují hodiny angličtiny. Takového muže by si Allison představovala jako tloušťka ve středním věku, s rudými tvářemi a baňatým nosem, pokud by ovšem měla ve zvyku dělat rychlé a povšechné závěry. Neměl by dlouhé svalnaté nohy, těsně obepnuté těmi směšně úzkými nohavicemi, které nedávaly téměř žádný prostor představám. Rozhodně by neměl rty, které svádějí ženy k úvahám o polibku. A ty oči. Tak dokonalé, průzračně modré. Proč nemohou být vodové anebo ještě líp podlité krví? A proč o něm, proboha, při prvním setkání přemýšlí zrovna takhle?

„I mě těší, ačkoli jsem upřímně řečeno trochu zaskočená,“ odpověděla rozrušená Allison.

K jejímu údivu se rozesmál.

„Ne víc než já. Zdá se, že oba jsme měli trochu jiná očekávání. Nezbyvá než doufat, že osoba, která

dojednala náš dočasný vztah, věděla, co dělá. Pojďme se posadit a dáme si čaj. Musíme si promluvit.“

Alexej odvedl Angličanku na opačný konec přijímacího salonu, kde stála na nízkém stolku čajová souprava a syčící samovar. Masivní stříbro, zdobené bílými, modrými a zlatými květy, i šálky z jemného porcelánu se stejným vzorem jako všechno v tomto rozlehlém paláci bylo určeno k tomu, aby demonstrovalo bohatství a vznešenost rodu Děrevenko. Zde v Petrohradě už zapomněl, jak je vnější dojem důležitý. Žádný jiný evropský dvůr – a on jich na svých cestách navštívil hodně – nekladl na postavení, okázalost a vznešenost takový důraz a nebyl semeništěm takových intrik a pomíjivých spojenectví. Nedivil se, že si ho ta žena, která seděla naproti němu na jedné z těch směšně přezdobených, křehkých a nepohodlných židlí, spletla s knížetem, zvlášť když slyšela jeho titul. Jeho Osvícenost!

Byla viditelně nervózní, ačkoli se to snažila skrývat a nestále si uhlazovala rukavičky na klíně. Sám nemohl stále uvěřit, že tohle je ta žena, která by podle slibu *Madame Z* měla být odpovědí na jeho naléhavou žádost, žena, jejíž příjezd měl být signálem, aby jeho vnucená, mučivá letargie byla u konce, žena, která mu měla konečně umožnit, aby odhalil pravdu.

Nepříjemně ho to zasáhlo. Když se na ni díval, viděl, že problémem s touto ženou není skutečnost, že nevypadá tak, jak si představoval guvernanku nebo bylinkářku, ale naplňuje představu jeho vyhladovělého těla, jak by měla vypadat žena, kterou by si vzal do postele. Vlasy měla v barvě ohně, ale ne, to by bylo příliš jednoduché. Byla to barva podzimního

listí, zralých kaštanů, oblohy za soumraku. Nebyla běžně krásná, neměla nic ze zdrženlivé a všeobecně obdivované anglické krásky. Bylo v ní něco divočejšího, nespoutanějšího. Pleť měla zářivou, postavu spíš plnou než štíhlou. Její ústa vyvolávala v muži představy, kde všude by si přál, aby ho líbala. A pak tu byly její oči. Jakou měly vlastně barvu? Hnědou? Zlatou? Nebo obojí? Možná za to mohla její těžká víčka, že si představil rozházené příkrývky a východ slunce, jehož paprsky se přes zpola roztažené závěsy dotknou jejího nádherně odhaleného těla.

Alexej v duchu zaklel. Dámskou společnost si odpíral od Napoleonova útěku z Elby a po bitvě u Waterloo, kdy následovalo obvyklé období smutku, které ukončil zde v Petrohradě. Rozhodně tady nebylo správné místo ani vhodná chvíle, kdy by se měl zabývat podobnými myšlenkami. Allison Galbraithová sem nepřijela, aby uspokojila jeho nevhodně se probouzející touhy. Měl by přemýšlet o jejich schopnostech plnit zadané úkoly, nikoli o jejich půvabech. Ačkoli si musel připustit, že její půvaby jsou takové, o nichž by rád přemýšlel.

Stane se z ní plnohodnotná náhrada Anny Orlovové, dřívější dlouholeté vychovatelky? Pokud bylo možné věřit služebnictvu, Anna ztělesňovala ideál. Byla naprosto spolehlivá a děti ji milovaly. Alexej nevěděl, zda si jejich lásku zasloužila, protože utekla z paláce dřív, než měl příležitost ji poznat.

Zvedl ze samovaru čajovou konvici, přičemž tiše zaklel, protože se spálil o rozpálenou stříbrnou rukojeť. Použil k tomu určený vyšíváný plátěný ubrousek a všiml si, jak na něj slečna Galbraithová udiveně zírá.

„Asi neznáte slavnostní ruský čajový obřad?“

Když zavrtěla hlavou, ulevilo se mu, že tím získá čas, aby si utřídil myšlenky. Soustředil se na svůj úkol.

„Tohle je *zavárka*, esence černého čaje, který vaříme nejméně patnáct minut, na rozdíl od vás, Angličanů, kteří sotva dovolí čajovým lístkům, aby se dotkly vařící vody.“

Nevhodný výběr slov. Dotknout se? Hrozné!

Soustředil se na to, aby jí nalil do šálku malé množství *zavárky*, zatímco sobě dopřál mnohem víc silné esence. Samovar syčel a připomněl mu, že ještě nedokončil celý tradiční postup.

„Tohle je *kipjatok*,“ řekl, „což je výraz pro horkou vodu. Chcete plátek citronu nebo cukr?“

„To se smí?“

„Není to naše tradice. Ale pokud si přejete, mám obojí. Náš čaj je něco, čemu musíte přijít na chuť.“

„Tak si ho dám tak, jak ho pijete vy tady v Rusku.“

Slečna Galbraithová zvedla šálek a opatrně se napila.

Nevyplivla ho, ale nakrčila nos a výraz jejích očí hovořil víc než výmluvně. Alexej potlačil úsměv a nabídl jí cukřenku.

Allison si kleštičkami vybrala tři kostky a vhodila je do malého šálku.

„Doufám, že mi odpustíte moji netaktnost, ale smím se zeptat, proč tady není vaše manželka, aby mě přivítala? Předpokládám, že je to její úkol seznámit mě s mými povinnostmi.“

„Její nepřítomnost mohu snadno vysvětlit. Nejsem a nikdy jsem nebyl ženatý...“

„Ach!“

Slečna Galbraithová zčervenala.

„Chápu,“ dodala, ale na rozdíl od svých slov se tvářila naprosto nechápavě.

„Děti nejsou moje,“ řekl Alexej. „Jsou mého bratra.“

Zamračila se.

„Pak se snad smím zeptat proč... tedy proč nejednám s vaším bratrem a jeho ženou?“

„Protože jsou oba mrtví.“

Alexej jedním lokem vypil svůj silný černý čaj, nápoj vojáka, a všiml si při tom, jak jeho výrok vyzněl stroze.

„Michael a Elizaveta zemřeli krátce po sobě během několika dnů letos v květnu.“

Pokus zmírnit její šok všechno ještě zhoršil. Slečna Galbraithová zbledla.

„To je hrozné. Upřímnou soustrast.“

„Hmm, děkuji.“

Alexej potlačoval svoji netrpělivost. Bylo to hrozné, ale měl skoro čtyři měsíce, aby se s tím vyrovnal.

„Formální období smutku už skončilo.“

Znělo to také bezcitně?

„Nebyli jsme si s bratrem nijak zvlášť blízcí.“

A tohle ještě lhostejněji? Nejlépe bude vypořádat se s tématem co nejrychleji.

„Je to následek jeho smrti, který mě tíží, a zároveň i důvod vaší přítomnosti zde, slečno Galbraithová.“

„Následek?“

Ačkoli se mu ulevilo, že znovu získal nad situací kontrolu, měl před sebou dilema. Bylo mu jasné, že ta znepokojivě svůdná slečna Galbraithová dostala od *Madame Z* jen částečné informace. Pověst o tom, že *Madame Z* zachovává naprostou diskrétnost, byla